

தெருப்பக்கம் கண்ணடறையில் இருந்தனே; மசேசை
சிறியதொரு நாற் காலி தவிர மற்றும்
இருந்தஇடம் நிறையமிகு பழந்தாள், பட்டி,
எண்ணற்ற சிறுசாமான் கட்டம்! காற்று
வருவதற்குச் சன்னல் உண்டு சிறியதாக;
மாலை,மணி ஐந்திருக்கும் தனியாய்க் குந்தி
ஒருதடவை வெளியினிலே பார்த்தனே. அங்கே
ஒருபழையை நனைப்புவந்து சேர்ந்த தனெப்பால்!

நெஞ்சத்தில் `அவள்'வந்தாள்; கடகைக்கண்ணால்தான்
நிலைமைதனை மாற்றிவிட்டாள்; சிரித்தாள்; பின்னர்
கஞ்சமலர் முகத்தினையே திருப்பிக் கோபம்
காட்டினாள்! பம்மலர்ந்த கந்தல் தன்னில்
மிஞ்சும் எழில் காட்டினாள்! அவள்தன் கோபம்
மிகலாபம் விளைத்த தன்றோ என்றனுக்கே!
`அஞ்சுகமே வா'என்று கஞ்சினனே நான்
அசைந்தாடிக் கைப்பற்றத்தில் வந்து சாய்ந்தாள்.

இவ்வாலகம் ஏகாந்தத் தின் விரோதி!
இதோபாராய் பிச்சைஎன ஒருத்தி வந்தாள்.
திவ்வியமாம் ஒருசேதி என்று சொல்லித்
தெருநண்பர் வருவார்கள் உயிரை வாங்க!
`வவ் வவ்'வென்றொருகிழவி வருவாள்; உன்றன்
மணநாளில் என்னைஅழை என்று சொல்வாள்!
ஓவ்வொன்றா? என்செயலாம்! நீ யும் நானும்
உயர்வானில் ஏறிடுவோம் `பறப்பாய்' என்றனே.

மல்லிகையின் அரும்புபோல் அலகும், நல்ல
மாணிக்கக் காலும்,மணி விழியும், பால்போல்
துல்லியவெண் சிறகும் உற்ற பெண்புறாவாய்த்
துலங்கினாள். நானும் ஆண்புறாவாய் போனனே.
அல்லலறவான் வெளியில் இருவர் நாங்கள்;
அநாயாச முத்தங்கள் கணக்கேயில்லை;
இல்லையென்று சொல்லாமல் இதழ்கள் மாற்றி
அவசையந்த அமுதுண்போம்; இன்னும் போவோம்.

பொன்னிறத்துக் கதிர் பாயும் முகிலிற் பட்டிப்
புறஞ்சிதறும் கோடிவண்ண மணிக் குலம்போல்
மின்னும் மணிக் குவியலெல்லாம் மகேம் மாய்த்து
விரிக்கும் இருள்! இருள் வானம் ஒளிவான் ஆகச்
சென்னியனைச் சென்னியுடன் சேர்த்தாள். ஆங்கே
சிறகினொடு சிறகுதனைப் பின்னிக் கொண்டோம்!
என்னையறியனே! தன்னையறியாள்! பின்னர்
இமைதிருந்தோம் ஆகாய வாணி வீட்டில்!

Written by

Monday, 25 August 2008 12:37 -

`பாரதநாட் டாரடிநாம் வாவா' என்றனே.
பழஞ் சாமான் சிறுமசேகைக் கண்ட றகைக்குள்,
ஓரண்டை நாற்காலி தன்னில் முன்போல்
உட்கார்ந்த படியிருந்தனே. பின்னும், உள்ளம்
நரே ஓடிப் பறக்காமல் பிண்டு, பிள்ளை,
நெடியபல தொந்தரகைகள், நியதி அற்ற
பாராளும் தலைவர்களின் செய்கை எல்லாம்
பதட்டமுடன் எனமனத்திற் பாய்ந்த தன்றே.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt247>